

Marc Pleizier, neuroloog in opleiding in het AMC

TEKST **ELS VAN THIEL**

Marc Pleizier

1983 - 2009

De meeste artsen zullen hun eerste patiënt niet vertellen dat hij de eerste is. Daar wordt zo'n patiënt maar zenuwachtig van. Met de openheid en onbevangenheid die hem kenmerkten, zei Marc Pleizier het wel. De patiënt stuurde hem later een mooie fles wijn en een brief waarin hij schreef dat hij er trots op was dat hij als eerste door zo'n goede dokter geholpen was.

In maart 2008 begon Marc Pleizier op de afdeling neurologie van het AMC. Hij toonde zich een slim en gedreven onderzoeker. Zijn interesse ging uit naar het grensgebied tussen neurologie en psychiatrie. Een moeilijk onderzoeksgebied met nog veel onduidelijkheden, dat niet direct voor de hand ligt voor een arts die net afgestudeerd is. Marc was zeer begaan met patiënten met klachten waarvoor geen medisch bewijsbare of behandelbare oorzaak is. De patiëntenzorg was zijn focus, hij onderzocht bijvoorbeeld of het zin heeft psychotherapie aan te bieden aan mensen met functionele klachten.

In maart 2009 begon hij als arts-assistent in de kliniek van de afdeling neurologie van het AMC. De verpleging had hij al snel voor zich gewonnen. Niet met voorbedachten rade, het ging vanzelf. Hij zag humor in kleine, alledaagse dingen, was altijd opgewekt, gemakkelijk in de omgang én volhardend. Een patiënte die door niets of niemand te mobiliseren viel, kreeg hij toch in beweging. "Kom", zei hij keer op keer, "wij gaan een stukje lopen." En tot ieders verbazing wandelden dokter en patiënte op een dag welgemoed samen over de afdeling.

Bevrijdende humor

Marc was intelligent en welbespraakt, citeerde graag Reve, schudde gedichten uit zijn mouw en speelde typetjes met een scherp oog voor wonderlijke, maar o zo menselijke details. Ironie was een stijlfiguur waarin hij uitmuntte; het was eerder een levenshouding dan een stijlfiguur. In gezelschap was het niet altijd gemakkelijk om daar doorheen te prikken, maar onder vier ogen bleek het zeker geen vlucht te zijn voor morele ernst. Je kon geweldig met hem lachen, zeggen collega's, maar je kon ook heel goed met hem praten. Zijn grapjes waren soms op het scherp van de snede, maar maakten wel iets los. Hij was degene die op het juiste moment op een subtiel-grappige manier kon zeggen wat iedereen dacht, maar niemand durfde te uiten. Zijn relativerende, ontwapenende en soms bevrijdende humor werd op de afdeling neurologie al snel legendarisch. Patiënten liepen weg met Marc. Zijn omgang met hen was uitgesproken netjes en aandachtig. Hij was goed in het uitvragen van de fijne nuances van bijvoorbeeld 'hoofdpijn' of 'tintelingen'.

In de zomer van 2006 liep Marc Pleizier samen met een collega een co-schap sociale geneeskunde bij Calcutta Rescue, een stichting die zich inzet voor medische zorg aan de allerarmsten in Calcutta in West-Bengalen, India. Ze onderzochten hoe de samenwerking verliep tussen de kleine, niet-gouvernementele hulporganisatie en de reguliere ziekenhuizen. "Het was een mooie, onvergetelijke en bij tijden letterlijk geestverruimende ervaring", schreven de toenmalige studenten na afloop in de *Nieuwsbrief* van Calcutta Rescue. "En als we ons in Nederland nog eens storen aan de bureaucratie, denken we terug aan het stempelwalhalla aan de Ganges en valt het hier opeens allemaal wel mee."

Bewondering

Marc Pleizier had een rotsvast geloof in de rede. Hij was actief in de Vereniging tegen de Kwakzalverij. In maart 2009 verscheen in het tijdschrift van de Vereniging nog een hilarisch verslag van hem van een door de stichting MS-Anders georganiseerde themadag. "Het 'strijken van de meridianen' had ik voor geen goud willen missen."

De wetenschapper, die zich niet gemakkelijk door emoties liet beïnvloeden, hield daarnaast veel van literatuur, zang en kleinkunst. Gerard Reve stond voor hem op eenzame hoogte, maar hij koesterde ook bewondering voor uiteenlopende grootheden als Gerrit Komrij, drs. P, Hans Dorrestijn en zanger Alex Roeka. Ook Jacques Brel en Edith Piaf, die hun persoonlijke pijn onomwonden voor het voetlicht brachten, vond hij geweldig.

Tijdens zijn co-schap in India was Marc onder de indruk geraakt van de positieve, door het hindoeïsme beïnvloede manier waarop de mensen ondanks alle ellende in het leven staan. Hij vond dat hij nog lang niet uitgekeken was.

Op vrijdagavond 10 juli werd hij neergestoken op de avondmarkt van Nunukan in Oost-Kalimantan. Hij was op vakantie. Een 'vrijman' of straatboef greep zijn mes en stak op hem in toen hij geen geld voor sigaretten kreeg. Op 26-jarige leeftijd overleed Marc Pleizier in de ambulance op weg naar het ziekenhuis. <

Kent u iemand die binnen de gezondheidszorg een voortrekkersrol heeft vervuld en waarvan u vindt dat hij of zij belicht zou kunnen worden in deze rubriek, mail dan naar afscheid@artsenauto.nl.